

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 2166/07
04.12.2008. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Споменке Зарић, Соње Бркић, Јованке Кажих и Миломира Николића, чланова већа, у спору тужиље АА, коју заступа АБ, адвокат, против туженог ББ, кога заступа БА, адвокат, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Окружног суда у Панчеву Гж. 71/07 од 16.03.2007. године, у седници одржаној 04.12.2008. године, донео је

П Р Е С У Д У

I ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Окружног суда у Панчеву Гж. 71/07 од 16.03.2007. године, тако што се обавезује тужени да тужиљи накнади нематеријалну штету за душевне болове због наружености у износу од још 25.000,00 (двадесет пет хиљада) динара - укупно 100.000,00 (сто хиљада) динара са законском затезном каматом од 18.04.2006. године до исплате, а за износ од још 20.000,00 (двадесет хиљада) динара са законском затезном каматом од 18.04.2006. године до исплате, другостепена пресуда се **УКИДА**.

II У преосталом делу, ревизија туженог **ОДБИЈА** се као неоснована.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Панчеву П. 346/05 од 18.04.2006. године делимично је усвојен тужбени захтев и тужени обавезан да тужиљи накнади нематеријалну штету за душевне болове због наружености у износу од 75.000,00 динара, за физичке болове у износу од 200.000,00 динара, за страх у износу од 130.000,00 динара и за душевне болове због умањења животне активности у износу од 300.000,00 динара - укупно 705.000,00 динара са законском затезном каматом од 18.04.2006. године до исплате, а преко досуђених износа, тужбени захтев је одбијен. Тужени је обавезан да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 115.000,00 динара, а одбијен захтев тужиље да буде ослобођена плаћања судске таксе. У односу на тужбени захтев за накнаду материјалне штете у износу од 100.000,00 динара, утврђено је да је тужба повучена.

Пресудом Окружног суда у Панчеву Гж. 71/07 од 16.03.2007. године жалба тужиље је делимично усвојена и првостепена пресуда преиначена у делу којим је тужбени захтев одбијен, тако што је тужени обавезан да тужиљи накнади нематеријалну штету за душевне болове због умањења животне активности у износу од још 180.000,00 динара, душевне болове због наружености у износу од још 45.000,00 динара и физичке болове у износу од још 120.000,00 динара са законском затезном каматом од 18.04.2006. године до исплате. У односу на део којим је тужбени захтев усвојен и у односу на одлуку о трошковима парничног поступка, жалба туженог је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Против ове пресуде тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и прекорачења тужбеног захтева у поступку пред другостепеним судом.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 399 ЗПП ("Сл. гласник РС" бр. 125/04), Врховни суд је нашао да је ревизија делимично основана.

У поступку није учињена битна повреда из члана 361 став 2 тачка 9 ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Према члану 7 Закона о приватним предузетницима ("Сл. гласник СРС" бр. 54/89 ... "Сл. гласник РС" бр. 19/91 ... 101/05), за обавезе које проистекну у обављању делатности радње оснивач одговора целокупном својом имовином. Обзиром на ову законску одредбу, страначка способност туженог, као физичког лица, не може се довести у питање. Нема ни битне повреде из члана 361 став 2 тачка 12 ЗПП, на коју ревидент указује. Побијана пресуда је јасна, образложена и непротивречна. Садржи све разлоге о одлучним чињеницама.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је 30.01.2005. године, у јутарњим часовима, кренула у пекару, која је власништво туженог. На ногама је имала дубоке ципеле са крзном и дебелим ђоном. Тог јутра је падао снег. Испред улаза у пекару тужиља је стала на плочице, на којима се налазио неотопљен и неочишћен снег испред улазних врата, и у моменту када је хтела да отвори врата, оклизнула се и пала. Тако је задобила тешку телесну повреду у виду прелома врата десне бутне кости, па јој је уграђена ендопротеза десног зглоба кука. Због тога храмље и има сталну потребу да користи штап или штаке за ходање. Квалификација повреде, интензитет и трајање физичких болова и страха, степен наружености и проценат умањења животне активности (40%) утврђени су медицинским вештачењима. Иначе, комунална инспекција извршила је на дану 26.01.2005. године пре овог догађаја обавезу власника

инспекција излазила је на лице места 20.01.2005. године, пре овог догађаја, због обавезе власника стамбених и пословних простора да чисте снег и лед на тротоару, и констатовала да тужени није очистио снег и лед. После критичног догађаја, 31.01.2005. године, по позиву туженог, иста инспекција је излазила и констатовала да није било снега ни леда испред пекаре туженог. Иначе, тужиља је рођена 1932. године.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилан је закључак нижестепених судова да је тужени, власник пекаре, на чијем улазу је тужиља пала и повредила се, одговоран за нематеријалну штету, коју је тужиља претрпела критичном приликом. Притом, другостепени суд правилно закључује да се у овом случају ради о подељеној одговорности за штету, коју прописује члан 205 у вези члана 192 ЗОО, и да је тужиља, због недовољне опрезности приликом уласка у пекару, временских прилика и својих година, са 20% допринела настанку штете. Допринос туженог од 80% огледа се у његовом пропусту да испред своје пекаре очисти снег и лед и тако омогући и обезбеди безбедан и несметани улаз у пекару, што је дужан према члану 19 Одлуке о улицама, локалним и некатегорисаним путевима ("Сл. лист Општине Панчево" бр. 8/94 ... 15/2000).

Нису основани ревизијски наводи да су износи накнаде нематеријалне штете за физичке болове, страх и душевне болове због умањења животне активности превисоко одмерени.

Имајући у виду све околности овог случаја, као и правилно утврђен допринос тужиље настанку штете од 20%, досуђени износи, и по оцени Врховног суда, представљају правичну новчану накнаду за ове видове нематеријалне штете, одмерене према члану 200 Закона о облигационим односима.

Што се тиче накнаде нематеријалне штете за душевне болове због наружености, основано се у ревизији туженог указује да је другостепени суд прекорачио тужбени захтев одлучујући о жалби тужиље у односу на тај вид нематеријалне штете. Наиме, поднеском од 23.02.2006. године тужиља је тужбени захтев за накнаду овог вида нематеријалне штете определила на износ од 100.000,00 динара, а првостепеном пресудом јој је досуђен износ од 75.000,00 динара. Одлучујући о жалби тужиље, другостепени суд је првостепену пресуду преиначио и тужиљи на име накнаде нематеријалне штете за душевне болове због наружености, поред износа од 75.000,00 динара који је досуђен првостепеном пресудом, досудио још 45.000,00 динара – укупно 120.000,00 динара, чиме је прекорачио тужбен захтев за износ од 20.000,00 динара.

Имајући у виду све околности овог случаја, као и утврђени допринос тужиље настанку штете, правичну новчану накнаду за овај вид нематеријалне штете представља укупни износ од 100.000,00 динара (још 25.000,00 динара, поред износа досуђеног првостепеном пресудом), одмерен према члану 200 Закона о облигационим односима.

То су разлози што је Врховни суд, на основу члана 407 став 1, чл.408 став 1 и чл. 405 став 1 ЗПП, одлучио као у изреци.

Председник већа-судија

Снежана Андрејевић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ВС